

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, čj. MSK 3717/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 8. 2018, čj. 20 A 34/2017-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného. Tím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru dopravně správních činností (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 11. 2016, čj. SMO/457249/16/DSČ/Fra, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se dopustil tím, že překročil maximálně dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 21 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 3 000 Kč podle § 125c odst. 5

písm. f) téhož zákona a dále mu uložil povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a zákonné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní obdobně jako v žalobě předně namítá, že došlo k prekluzi údajného přestupku, protože podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb. (dále „zákon o přestupcích“) došlo k prekluzi tehdy, pokud nebyl přestupek projednán ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku. Takové znění zákona o přestupcích bylo účinné v době spáchání údajného přestupku, neboť teprve s účinností od 1. 10. 2016 byl zaveden institut přerušování běhu prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Krajský soud bez rozumného vysvětlení argumentoval, že ustanovení o přerušování běhu prekluzivní lhůty nabylo účinnosti už od 1. 10. 2015. Tím by se však ignoroval čl. II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb., který přerušování prekluzivní lhůty do zákona o přestupcích zavedl. Ten jednoznačně stanoví, že přerušování prekluzivní lhůty se má použít až od 1. 10. 2016, resp. na přestupky spáchané po účinnosti celého zákona č. 204/2015 Sb. (tj. od 1. 10. 2016). Účinností zákona se rozumí účinnost celého zákona, jak vyplývá i z Legislativních pravidel vlády.

[4] Neschopnost zákonodárce přijmout srozumitelnou právní úpravu nemůže být k tíži stěžovatele. Na jedné straně se jedná o čl. II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb., podle kterého má k novelizaci prekluzivní lhůty dojít až od 1. 10. 2016, na druhé straně o čl. XXVI téhož předpisu, podle kterého má k novelizaci dojít již od 1. 10. 2015, protože předmětná úprava je obsažena v čl. I odst. 6, který měl podle tohoto článku nabýt účinnosti v „první vlně“ již 1. 10. 2015. Pokud právní úprava pro svou nedokonalost umožňuje různé výklady, je nutné upřednostnit takový výklad, který je pro obviněného nejpříznivější (*in dubio mitius*). Pravidlo obsažené v čl. II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. je speciální právní úpravou (*lex specialis*), proto má aplikační přednost před obecným pravidlem obsaženým v čl. XXVI téhož zákona (*lex generalis*). Argumentem pro upřednostnění čl. II odst. 3 je též princip vyloučení

redundance – čl. II odst. 3 by byl naprosto nadbytečným ustanovením, pokud by k novelizaci mělo dojít s účinností od 1. 10. 2015.

[5] Podle stěžovatele je správná ta výkladová varianta, že čl. I odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb. sice nabyl účinnosti dne 1. 10. 2015, ale v souladu s čl. II odst. 3 téhož zákona se přerušování prekluzivní lhůty má použít teprve na přestupky spáchané po 1. 10. 2016. Úprava přerušování běhu lhůty k projednání přestupku tedy nabyla účinnosti 1. 10. 2015, ale použitelná byla teprve na přestupky spáchané po 1. 10. 2016. Ostatně argumentace, že čl. I odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb. obsahující novelizaci přerušování lhůty k projednání přestupku nabyl podle čl. XXVI téhož zákona účinnosti již 1. 10. 2015 je nesprávná i z toho důvodu, že čl. XXVI nabyl účinnosti až 1. 10. 2016, neboť tento článek není ve výčtu ustanovení, která nabývají účinnosti už 1. 10. 2015. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že

pokračování

v případě žalobce došlo k prekluzi 17. 1. 2017, tedy před právní mocí napadených rozhodnutí, což z těchto rozhodnutí činí rozhodnutí nezákonná.

[6] V dalším okruhu kasačních námitek stěžovatel namítá vadu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty za přestupek. Správní orgán I. stupně jej totiž omezil na způsobech úhrady pokuty tím, že výrok prvostupňového rozhodnutí jako možnost platby uváděl pouze platbu na konto bankovního účtu, což je v rozporu se způsoby placení daní v širokém smyslu podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Nelze souhlasit se závěrem krajského soudu, že je charakter této části výroku pouze informativní a správní orgán jí nestanovil stěžovateli povinnost zaplatit pokutu právě na toto číslo účtu, nýbrž jej informoval o této možnosti jako o jedné z alternativ úhrady pokuty.

[7] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž chybí odkaz na konkrétní ustanovení, podle kterého byla stěžovateli uložena povinnost k platbě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, a nelze tedy přezkoumat, zda byla tato povinnost uložena zákonně. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem v tom, že ve výroku stačí odkaz na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť toto zákonné ustanovení neobsahuje konkrétní částku, kterou má stěžovatel na náhradě nákladů řízení uhradit.

[8] Stěžovatel též poukázal na to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nadto chybí odkaz na § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích. Tím došlo k porušení § 68 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel ani zde nesouhlasí s krajským soudem, že by odkaz na výše uvedená ustanovení byl nadbytečný.

[9] Stěžovatel dále připomněl, že již v žalobě uvedl, že výměra uložené pokuty je příliš vysoká. Krajský soud se však k většině souvisejících námitek nevyjádřil. Byť krajský soud souhlasil s tím, že správní orgán I. stupně při výměře sankce pochybil, stěžovatele to podle soudu nijak na jeho právech nezkrátilo, neboť pokuta byla uložena v první desetině sankčního rozmezí. Do jeho práv ale podle stěžovatele zasahuje sankce ve výši přesahující o 500 Kč spodní sazbu, kterou je možno u uvedeného přestupku uložit. Krajský soud navíc doplnil odůvodnění o výměře sankce, což však není jeho úlohou. Napadený rozsudek předpokládá, že polehčující okolnosti již správní orgán I. stupně zohlednil, byť z prvostupňového rozhodnutí to neplyne.

[10] V posledním okruhu kasačních námitek stěžovatel vyjádřil pochybnosti o provedeném měření rychlosti a namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Vozidlo, z něž bylo měření provedeno, nemělo dostatečně nahuštěné pneumatiky, což mohlo mít za následek odchylku naměřené rychlosti od rychlosti, kterou stěžovatel skutečně jel. S touto námitkou se krajský soud dostatečně nevypořádal a nepřístupně presumoval, že svědek navržený za účelem zjištění skutkového stavu věcí potvrdil stěžovatelova tvrzení, a tedy by ke zpochybnění měření nemohlo dojít. Provádění měření s podhuštěnými pneumatikami však zakazuje návod k obsluze použitého rychloměru (dále „návod k obsluze“), se kterým se krajský soud neseznámil, a nemohl tak seznat, že došlo k jeho porušení. Nezohlednil tak stěžovatelovu žalobní námitku (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, čj. 7 As 27/2016-31) nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, podle něž bylo provedeno měření v souladu s návodem k obsluze, aniž by ten však byl sám použit jako důkaz. Krajský soud

se nevypořádal ani s jinými námitkami spočívajícími v nezákonnosti provedeního měření, přičemž současně vycházel ze skutečností známých mu z úřední činnosti, aniž by však stěžovateli umožnil se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Rovněž opomněl námitku, že žalobci nebylo umožněno ohledat úřední značky na měřicím vozidle, v důsledku čehož panuje pochybnost, zda bylo měřicí vozidlo ověřeno. Ani za tímto účelem správní orgány žalobci neumožnily provést výslech svědka, který by mohl tuto skutečnost prokázat, a namísto toho předběžně hodnotily jeho věrohodnost, což je nepřipustné. Zároveň se soud nesprávně vypořádal s námitkou, že záznam o provedeném měření je nepoužitelným důkazem, neboť pro jeho získání policisté rovněž překročili nejvyšší povolenou rychlost, a tedy tento důkaz získali v rozporu s právními předpisy.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření učiněná v průběhu soudního řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Po přezkoumání formálních náležitostí Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost byla podána včas [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb, soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] a osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přezkumem napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že výše označený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, kterou uplatnil v rámci kasační argumentace o provedeném měření rychlosti. Jde o natolik závažnou vadu, že se jí zdejší soud musí zkoumat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit

pokračování

všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí. Byť by nepochybně bylo možné, aby se krajský soud výslovně vypořádal s námitkou, že zasahující policisté stěžovateli odepřeli ohledat úřední značky na měřiči rychlosti, nepředstavuje absence takové úvahy v napadeném rozsudku vadu nepřezkoumatelnosti, pro niž by bylo třeba rozsudek krajského soudu rušit. Krajský soud totiž jasně uvedl, že je ve správním spisu k danému měřiči obsažen ověřovací list, který prokazuje ověření měřiče metrologickým úřadem. Samotná skutečnost, že nebylo ohledání stěžovateli umožněno, rovněž vadu nezakládá, neexistuje-li na základě obsahu správního spisu pochybnost, že měřič ověřen byl. Z kontextu odůvodnění je zřejmé, že krajský soud neopomněl ani další námitky uplatněné v žalobě v souvislosti s provedením měření, byť na ně třeba výslovně nereagoval.

[17] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení jednotlivých uplatněných kasačních námitek. Na tomto místě je nutno uvést, že stěžovatelem uváděné námitky jsou u zdejšího soudu uplatňovány v obdobných věcech dlouhodobě a opakovaně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, čj. 7 As 1/2018-32, ze dne 18. 9. 2018, čj. 7 As 293/2018-19, ze dne 26. 7. 2018, čj. 4 As 159/2018-37, ze dne 23. 11. 2017, čj. 8 As 42/2016-29, ze dne 12. 8. 2015, čj. 1 As/2015-50, ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70 anebo ze dne 11. 2. 2015, čj. 5 As 167/2014-20), přičemž v některých těchto věcech figuruje tentýž zástupce, jaký v nyní projednávané věci (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2019, čj. 9 As 57/2019-30).

[18] Co se týče okruhu kasačních námitek týkajících se účinnosti přechodného ustanovení o přerušování prekluzivní lhůty obsažené v zákoně o přestupcích, Nejvyšší správní soud se již touto otázkou zabýval v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, čj. 3 As 278/2016-39, a plně se s ní vypořádal v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 87/2018-34, č. 3792/2018 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí zdejší soud dovodil, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6 a 7 (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015. Z daného rozsudku lze pro účely projednávané kasační stížnosti především zdůraznit argumentaci, podle níž „[s]těžovatel přehlíží, že samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. Jazykový výklad tedy nepotvrzuje názor stěžovatele o rozporu citovaných ustanovení, neboť vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. [...] Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní, jak dovozuje stěžovatel. [...] Vztah přechodných ustanovení k normě, jejíž aplikaci upravují, je v podstatě akcesorický. Jejich smyslem je řešení případných střetů staré a nové právní normy za účelem ochrany právní jistoty. [...] Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více

rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu in dubio mitius (při pochybnostech postupovat mírněji).“

[19] Nejvyšší správní soud se s tímto dříve vysloveným právním názorem ztotožňuje, neshledal důvod se od něj odchýlit a ve zbytku na citovaný rozsudek a závěry v něm obsažené plně odkazuje. Proto považuje kasační námitku stěžovatele o prekluzi spáchaného přestupku za nedůvodnou.

[20] Na výše citovaný rozsudek sp. zn. 7 As 87/2018 lze odkázat i v otázce kasační námitky týkající se vad výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o možnostech platby náhrady nákladů řízení. Zdejší soud v něm stejně jako krajský soud v nyní projednávané věci dovodil, že tato část výroku je pouze informativní, a stěžovatele tak nikterak neomezuje. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že „[n]etvrdí-li stěžovatel, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval.“ V nyní projednávané věci je třeba stěžovatele navíc upozornit, že jím uváděná citace výroku prvostupňového rozhodnutí je nepřesná a zavádějící. Výrok správního orgánu I. stupně neobsahuje větu „splatnost pokuty [...] je stanovena do 30 dnů na účet [...] variabilní symbol [...]“, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, nýbrž větu „Splatnost sankce pokuty a nákladů řízení v celkové částce 4 000 Kč je stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, číslo účtu [...], variabilní symbol [...]“. Ostatně sám stěžovatel v žalobě uvedl, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje údaj, že sankci a náklady řízení lze uhradit i poštovní poukázkou či v hotovosti na pokladně úřadu. Zdejší soud se tedy neztotožňuje ani s druhou námitkou stěžovatele popsanou výše, neboť krajský soud správně dovodil, že tato část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatele pouze informovala o čísle účtu a variabilním symbolu případné platby na účet.

[21] Rovněž i otázka povinnosti správního orgánu odkázat ve výroku na konkrétní ustanovení, dle kterého je ukládána povinnost zaplatit sankci, byla již judikaturou zdejšího soudu vyřešena. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 As 322/2017-29, shledal, že absence ustanovení o výši pokuty ve výroku není důvodem ke zrušení rozhodnutí, pokud je výše pokuty vysvětlena v odůvodnění; opačný závěr by byl „*nepřiměřeně přísný a přepjatě formální*“. To potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, čj. 4 As 277/2017-38. Dříve vyslovené závěry lze vztáhnout i na odkaz na ustanovení o výši náhrady nákladů řízení. Ve výrokové části postačí, uvede-li správní orgán při stanovení výše náhrady nákladů řízení odkaz na § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, který povinnost náhrady stanoví. Správní orgán I. stupně v nyní projednávané věci výrok doplnil i údajem, že částka 1 000 Kč je paušálně stanovena vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 340/2003 Sb. Konkrétní odkaz na § 1 odst. 1 uvedené vyhlášky, v níž je paušální částka stanovena, je uveden v odůvodnění jeho rozhodnutí. S odkazem na výše uvedený rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 6 As 322/2017 je třeba souhlasit s krajským soudem, že nevzbuzuje-li rozhodnutí správního orgánu I. stupně pochyby o tom, na základě kterých ustanovení byla stěžovateli náhrada nákladů řízení v konkrétní výši uložena, byly by další údaje ve výroku rozhodnutí nadbytečné. Ani tuto kasační námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

pokračování

[22] Ve vztahu k další námitce týkající se chybějícího odkazu na § 11, § 12 a § 13 přestupkového zákona ve výroku rozhodnutí je nutno připustit, že podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“) je třeba, aby správní orgán uvedl právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. To nicméně neznamená, že je nutno uvádět veškerá ustanovení zákonných i podzákonných předpisů, která s věcí souvisí. Je třeba pouze uvést všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Ustanovení, jejichž absenci stěžovatel v této souvislosti namítá, se netýkají konkrétně skutkové podstaty projednávaného přestupku, ale podmínek ukládání sankce. Ačkoliv je třeba při jejím ukládání uvést, o jaká ustanovení se správní orgán opírá, aby byla vyloučena možnost libovůle a svévole a byly dodrženy další principy správního trestání, není nutno ve výroku rozhodnutí uvádět veškerá ustanovení, která vytvářejí samotný rámec pro jejich ukládání v přestupkovém řízení. Povinností správních orgánů je tak nutnost uvádět ve výroku rozhodnutí pouze tu právní úpravu, která je pro dané věci co nejspecifičtější, nikoli právní úpravu obecnou. S ohledem na výše uvedené je proto i tato námitka nedůvodná.

[23] Se stěžovatelem namítanou nezákonností a nepřezkoumatelností uložené sankce se krajský soud vypořádal dostatečně. Konkrétní výměra uložené pokuty je v prvostupňovém rozhodnutí řádně odůvodněna. Správní orgán I. stupně uvedl, které skutečnosti považoval při rozhodování za přítěžující (nebezpečnost jednání stěžovatele, spáchání přestupku v blízkosti přechodu pro chodce) a které považoval za polehčující (spáchání přestupku v neděli). Námitka na porušení zásady *ne bis in idem*, tedy zákazu dvojího přičítání, není v nyní projednávaném případě důvodná, neboť pomíjí § 12 zákona o přestupcích, který jasně stanoví, že „[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlídně k závažnosti přestupku, [...]“. Rovněž je založena na doslovném vztahení § 125 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, na přestupkové řízení, jak již dříve v obdobné věci uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44. Uložení pokuty mírně nad spodní hranici zákonné sazby (2 500 Kč) ve výši 3 000 Kč, tedy o 500 Kč nad touto hranicí, odůvodnil správní orgán „[p]ři zohlednění všech okolností“. To je při současném vyjmenování polehčujících a přítěžujících okolností pro účely rozhodnutí v přestupkovém řízení dostačující. Krajský soud tedy správně ke stěžovatelově námitce uvedl, že správní orgán I. stupně nepřekročil při výměře sankce meze správního uvážení. Nejvyšší správní soud nadto dodává, že její výše je zákonná a není překvapivá nebo výjimečná. Ani argumentace stěžovatele týkající se výměry sankce tedy nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[24] Nedůvodná je rovněž námitka, že krajský soud rozhodoval na základě skutečností jemu známých z úřední činnosti, k nimž se nemohl stěžovatel vyjádřit. Soud totiž v tomto směru pouze vyložil obecný princip fungování zařízení měřícího rychlost jízdy. K tomu je nutno podotknout, že stěžovatel již v žalobě uvedl, že je s principem měření rychlosti dostatečně seznámen, což dokazují i jeho žalobní a kasační námitky co do možné nesprávnosti provedeného měření. V tomto směru tedy nelze pochybení krajského soudu seznat, neboť skutečnosti soudu známé z úřední činnosti v dané věci nepředstavovaly důkaz samotný, ale pouze určité vysvětlení co do rozsahu obsahu důkazního materiálu.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu i v případě poslední skupiny uplatněných námitkách týkajících se pochybností o provedeném měření. Krajský

soud uvedl, že drobné odchylky od správného tlaku v pneumatikách nejsou viditelné pouhým zrakem. Oproti tomu natolik významné podhuštění pneumatik, kterého by si stěžovatel zběžným pohledem všiml, by vedlo ke změně jízdních vlastností vozidla. Nic takového není z kamerového záznamu pořízeného z měřicího vozidla, který je součástí správního spisu, patrné. Ve správním spisu se zároveň nachází ověřovací list vydaný metrologickým ústavem pro zařízení, které bylo pro měření rychlosti stěžovatelovy jízdy použito, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 As 101/2016-77, dospěl k závěru, že „[m]ěřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). [...] Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“ Krajský soud postupoval správně, když tento závěr zdejšího soudu respektoval. Provedení důkazu návodem k obsluze nebylo ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem nutné. Důsledky možného nedodržení návodu k obsluze se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 As 53/2017-42, kde mimo jiné uvedl, že „[p]okud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 309/2015 - 51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ Tento závěr je aplikovatelný i na nyní projednávanou věc, přičemž stěžovatelem citovaný rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 7 As 27/2016 se zabýval vícero závažnějšími nedostatky (mj. v dané věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv žalobce navrhoval doplnění důkazů, a tedy bylo nutno jednání nařídit), které tvořily jiný kontext dané věci, z něhož je (s ohledem na judikaturu zdejšího soudu v dané otázce) nutno uvedený závěr vnímat jako vytržený. Správní orgány v nyní projednávané věci zjistily skutkový stav dostatečně jasně a prokazatelně, což je podloženo zejména záznamem z průběhu měření, osvědčením zasahujících policistů a ověřovacím listem vydaným metrologickým ústavem pro měřící zařízení. S ohledem na skutečnosti plynoucí z uvedených podkladů stěžovatel prokázaný skutkový stav nezpochybnil do takové míry, aby bylo nezbytně nutno provést další dokazování, např. výslechem zasahujících policistů, který nebyly správní orgány povinny provést (ostatně sám stěžovatel takové dokazování nenavrhoval). Nadto lze uvést, že provedení důkazu návodem k obsluze co do otázky podhuštěných pneumatik by ze své povahy nemohlo nikterak prokázat, zdali měřící vozidlo podhuštěné pneumatiky mělo, či nemělo. Z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného je zřejmé, proč správní orgány nepovažovaly za nutné provedené dokazování doplnit a proč neprovedly stěžovatelem navržené důkazy. Rovněž krajský soud se pak

pokračování

s těmito žalobními námitkami vypořádal dostatečně a v souladu s judikaturou zdejšího soudu. S ohledem na průkaznost provedeného dokazování a obsah správního spisu lze zároveň konstatovat, že se krajský soud řádně (byť stručně) vypořádal s námitkou, že ve správním řízení nebyl předvolán svědek T. B., a proč taková skutečnost nezakládá porušení práva na spravedlivý proces. Ani tyto námitky tedy Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodné.

[26] Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval poslední námitkou, podle níž byl záznam překročení nejvyšší dovolené rychlosti nepoužitelným důkazem, neboť byl získán protiprávně tím, že policisté sami při jeho získání museli stanovenou rychlost překročit. Stěžovatel namítá, že krajský soud vyložil § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu v rozporu s jeho kogentní povahou, neboť ačkoliv toto ustanovení dovoluje porušení zákazu překročení nejvyšší povolené rychlosti určitým vozidlům pouze s užitím zvláštního výstražného světla modré nebo červené barvy, zasahující policisté takové výstražné světlo neměli, a proto se na ně stanovená výjimka nevztahuje. Ze záznamu o průběhu měření, který je obsahem správního spisu, je naprosto zjevné, že policejní vozidlo mělo výstražné světlo modré barvy zapnuté. Lze jej vidět jak v odraze zadních dveří stěžovatelova vozidla, které bylo měřeno, tak je zároveň nepochybné, že stěžovatel sám zastavil právě na základě takového výstražného světla policejního vozidla. Pokud by stěžovatel namítal, že výstražné světlo nebylo zapnuté po celý průběh prováděného měření, lze jen zdůraznit, že § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu představuje speciální ustanovení vůči § 18 odst. 9 téhož zákona, podle něž se mj. na stanovené útvary policie nevztahuje předmětné omezení rychlosti, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, v tomto případě zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (k této otázce srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2018, čj. 18 A 36/2017-31, nebo ze dne 26. 2. 2010, čj. 58 Ca 46/2009-37). Ani tato námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal postup krajského soudu za rozporný se zákonem, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. října 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu